

IV.

De skulde just til at rejse sig fra Bordet, da Husets gamle, halte Pige stak Hovedet ind fra Køkkenet og meldte, at der udenfor Porten holdt en Slæde med en Person, der absolut skulde tale med Provsten.

„Paa denne Tid af Døgnet!“ udbrød Provsten og rynkede ildevarslende sine Bryn. „Hvad kan han ville, Lone?“

„Ja, det kan en anden jo ikke vide,“ svarede det gamle Tyende surt. „Men for Resten sagde han, at det var til en, der var saa meget syg, at han skulde hente Provsten!“

„Til en syg! I dette Vejr! Og nu ved Natte-tid! ... Hvem kan det Menneske være, Lone?“

„Ja, det kender en anden jo ingen Ting til Men ellers siger han, at han er Anders Jørgens Søn fra Skibberup.“

„Hm! Ja saa!“ mumlede Provsten med mørk Mine og nikkede. „Herregud! Saa er det altsaa den gamle Anders Jørgen, der skal bort nu Hvor er Budet henne?“

„Jeg viste ham ind paa Kantoret.“

Provsten drak ud af sin Kop, tørrede sig med Servietten om Hagen og rejste sig.